

2) Jeżeli prawo do odszkodowania w rozumieniu art. 7 rozporządzenia nr 261/2004 w przypadku opóźnienia lotu nie jest zgodne z art. 29 konwencji montrealskiej to czy w związku z tym, w odniesieniu do niniejszej sprawy lub generalnie, obowiązują jakieś ograniczenia dotyczące momentu, w którym orzeczenie Trybunału zaczyna wywoływać skutki prawne?

(¹) Decyzja Rady 2001/539/WE z dnia 5 kwietnia 2001 r. w sprawie zawarcia przez Wspólnotę Europejską Konwencji w sprawie ujednoczenia niektórych zasad dotyczących międzynarodowego przewozu lotniczego (Konwencja montrealaska) (Dz.U. L 194, s. 38)

(²) Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. L 46, s. 1)

Odwołanie od postanowienia Sądu (druga izba) wydanego w dniu 15 kwietnia 2011 r. w sprawie T-96/11 Longevity Health Products, Inc. przeciwko OHIM, wniesione w dniu 22 czerwca 2011 r. przez Longevity Health Products, Inc.

(Sprawa C-316/11 P)

(2011/C 269/52)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Longevity Health Products, Inc. (przedstawiciel: J. Korab, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

- orzeczenie, że odwołanie wniesione przez spółkę Longevity Health Products, Inc jest dopuszczalne i zasadne;
- uchylenie postanowienia Sądu z dnia 15 kwietnia 2011 r. w sprawie T-96/11;
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie twierdzi, że zaskarżone postanowienie powinno zostać uchylone z następujących powodów:

- rozumowanie Sądu zawarte w uzasadnieniu jest nieprawidłowe;
- Sąd nie rozważył argumentów przedstawionych przez właściciela znaku towarowego.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesarbeitsgericht Berlin-Brandenburg (Niemcy) w dniu 27 czerwca 2011 r. — Rainer Reimann przeciwko Philipp Halter GmbH & Co. Sprengunternehmen KG

(Sprawa C-317/11)

(2011/C 269/53)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landesarbeitsgericht Berlin-Brandenburg (Niemcy).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Rainer Reimann.

Strona pozwana: Philipp Halter GmbH & Co. Sprengunternehmen KG.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 31 Karty praw podstawowych i art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy (¹) stoją na przeszkodzie uregulowaniu prawa krajowego takiego jak art. § 13 ust. 2 Bundesurlaubsgesetz (ustawy federalnej w sprawie urlopów, zwanej dalej „BUrlG”), zgodnie z którym w niektórych sektorach minimalny okres corocznego urlopu w wymiarze czterech tygodni może zostać skrócony na mocy postanowień układu zbiorowego?
- 2) Czy art. 31 Karty praw podstawowych i art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy stoją na przeszkodzie krajowemu uregulowaniu, takiemu jak postanowienie Bundesrahmentarifvertrag Bau (federalnego ramowego układu zbiorowego w sektorze budowlanym, zwanego dalej „BRTV-Bau”), zgodnie z którym prawo do urlopu nie powstaje w latach, w których ze względu na chorobę nie osiągnięto określonej kwoty wynagrodzenia brutto?
- 3) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze i pytanie drugie: Czy w takiej sytuacji przepis taki jak § 13 ust. 2 BUrlG nie znajduje zastosowania?
- 4) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze i pytanie trzecie: Czy w odniesieniu do skuteczności § 13 ust. 2 BUrlG oraz uregulowań zawartych w BRTV-Bau stosuje się zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań, jeżeli uregulowania te dotyczą okresu poprzedzającego dzień 1 grudnia 2009 r., czyli dzień wejścia w życie traktatu lizbońskiego i Karty praw podstawowych? Czy stronom BRTV-Bau należy wyznaczyć termin, w którym mogą one przyjąć odmienne uregulowanie?

(¹) Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy, Dz.U. L 299, s. 9.